

ارزیابی حکمرانی خوب شهری توسط شهرداری ها به منظور جلب مشارکت شهروندان

*مهدیه وافره کوهستانی^۱

تاریخ دریافت: ۱۳۹۸/۰۷/۰۲ تاریخ چاپ: ۱۳۹۸/۰۷/۳۰

چکیده

حکمرانی یکی از اساسی ترین نیازهای جوامع بشری است که ضرورت آن بر کسی پوشیده نیست. البته، اختلاف نظرهای جدی در کم و کیف آن وجود دارد، با این حال دغدغه اصلی اغلب نظریه پردازان این حوزه، اجرای عدالت و جلوگیری از استبداد، خودکامگی و برقراری نظم و امنیت است. قانون اساسی هر کشوری ضمن تعریف اصول اساسی، ساختار، سلسله مراتب، جایگاه و حدود قدرت سیاسی دولت، به تعیین و تضمین حقوق شهروندان و تنظیم روابط قدرت می پردازد. حکمرانی خوب شهری گفتمان جدیدی است که با مؤلفه هایی مانند قانونمندی، مشارکت، مسئولیت پذیری، پاسخگویی، شفافیت، اثربخشی و کارایی تعریف می شود که در سال های اخیر مورد توجه قرار گرفته است. این مقاله تلاش دارد با روش توصیفی-تحلیلی، ضمن تبیین مفهوم و مؤلفه های حکمرانی خوب شهری، آن را درباره شهرداری های کشور ایران مورد واکاوی قرار دهد و در پایان پیشنهاداتی در راستای ارتقای حکمرانی خوب شهری بیان شده است.

واژگان کلیدی

حکمرانی خوب شهری، عملکرد، شهرداری

^۱ کارشناس ارشد مدیریت دولتی، گرایش سیستم های اطلاعاتی، شاغل در شهرداری عنبرآباد، ایمیل: anbarabad.shahrdari@gmail.com

۱. مقدمه

جهان امروز با چالش‌هایی مواجه است که ناشی از دگرگونی‌های حاصل از پیشرفت علم و صنعت و طرح نیازهای جدید سازمانی و اجتماعی است. در جهان متحول امروز، دولت‌ها به تنهایی قادر به پاسخگویی به نیازهای جدید نخواهند بود. این مهم نیازمند الگوهای جدیدی است که بتوان از همه ظرفیتهای جامعه در بخشهای دولتی، خصوصی و مدنی استفاده نمود، تا تولید و ارائه خدمات عمومی را حداکثر ساخت (صفایی پور^۱ و همکاران، ۲۰۱۳). در سیستم مدیریت شهری نوین برای رفع این مشکلات و چالشهای در زندگی شهری، الگوهای متعددی ارائه شده است. یکی از این الگوها که مدل غالب در مدیریت شهری محسوب می‌شود، الگوی حکمرانی خوب شهری است (van den Dool et al., 2015). حکمرانی موضوعی است که بر نحوه تعامل دولتها و سایر سازمانهای اجتماعی با یکدیگر، نحوه ارتباط با شهروندان و نحوه اتخاذ تصمیمات در جهانی پیچیده تمرکز داشته و فرایندی است که از طریق جوامع و سازمانها تصمیمات خود را اتخاذ و بواسطه آن، مشخص می‌کنند که چه کسانی در این فرایند درگیر و چگونه وظیفه خود را به انجام برسانند (Gilaninia et al., 2011). محیط شهری پیچیده بویا و متنوع، مستلزم ظرفیت بالای مدیریت است که حکمرانی خوب شهری قابلیت فراهم کردن آن را دارد. ساختار مدیریتی یک شهر نمودی است از وضعیت کل حاکمیت کشور، وجود اختلاط در نحوه مدیریت و همچنین در نظر نگرفتن سایر گروههای تاثیر گذار بر شهر موجب می‌شود سیستم، مدیریتی مناسب و تاثیر گذار نداشته باشد. بخش‌های مختلف یک ساختار نیازمند این هستند که رابطه ای متقابل با همدیگر داشته باشند. عدم این ارتباط موجب می‌شود که توافق روشنی درباره مسئولیت‌ها صورت نگیرد. به منظور رفع این وضعیت همه ی بخش‌ها باید توافق روشنی برای انتخاب مسیر و همچنین پذیرفتن مسئولیت را عهده دار شوند (Dekker et al., 2002). شهرداری‌های کشور به علت تعریف نشدن مناسب نقش خود در ساختار، چالش‌های فراوانی را پیش رو دارند. عدم همکاری مناسب شهرداریها با بخش خصوصی و جامعه مدنی که دو عنصر اساسی در تحقق حکمرانی خوب هستند باعث گردیده که شهرداریها از لحاظ مدیریتی موفق عمل نکرده باشند این مشکل در اکثر شهرهای کشور وجود دارد. مشکل دیگر، کوتاه بودن عمر مدیریت مدیران شهری است که اجازه عملی کردن ایده‌های خود را به آن‌ها نمی‌دهد. با توجه به وجود این مشکلات در سیستم مدیریتی شهر، حال این پژوهش به تحلیل و بررسی این مهم در شهرداری‌های کشور پرداخته است.

۲. حکمرانی خوب شهری

حکمرانی فرایندی است که مشکلات و معضلات جامعه (جامعه شهری و شهر) با تلاش و تکاپوی جمعی و با اتکاء به قدرت عمومی و به کارگیری آن حل می‌شود و سامان می‌یابد و هرگاه چنین مفهومی از حکمرانی بر کیفیت و نحوه انجام وظایف آن تأکید کند، مفهوم حکمرانی خوب مطرح می‌شود. این واژه شاید برای اولین بار در سال ۱۹۷۹ توسط ویلیام سون در ادبیات اقتصادی به کار گرفته شد (Ruhanen et al., 2010) و سال‌ها بعد کاربرد این واژه بیشتر گردید و هنگامی که بانک جهانی در سال ۱۹۸۹ گزارش سالانه خود را به حکمرانی خوب اختصاص داد (Frey, 2008)، هیچ کس تصور نمی‌کرد که حکمرانی خوب جایگاه خود را بدین شکل در ادبیات توسعه گسترش دهد. سازمان ملل متحد، حکمرانی خوب شهری را مجموعه‌ای از افراد، نهادها، بخش عمومی و خصوصی می‌داند که امور شهر را برنامه ریزی

¹ Safayipour et al.

کرده و اداره می نمایند (Hancock, 2017; Grecu & Nate, 2016). برنامه اسکان سازمان ملل، حکمرانی خوب شهری را بر پایه موضوعاتی همچون تمرکززدایی، مشارکت فعال جامعه مدنی، تفویض اختیارات به مقامات محلی و بهره گیری از فناوری های نوین ارتباطی تعریف می کند (Mehrotra, 2013). حکمرانی خوب یکی از پیش نیازهای اساسی برای توسعه پایدار است. اصول حکمرانی خوب توسط بانک جهانی مشخص شده است که به دنبال رویکرد شهروندمحور می باشد. در نظر بانک جهانی و صندوق بین المللی پول مشارکت به عنوان یکی از شاخص های مهم حکمروایی خوب است. اعتماد نتیجه یک حکمروایی خوب است. وقتی اصول حکمروایی خوب اعمال می شود، و توسط دولت تجربه می شود، کیفیت خدمات برای عموم ارتقاء پیدا می کند و اطلاعات مناسب در مورد خدمات و ... نیز داده می شود (Yousaf et al., 2016). حکمروایی را می توان خوب نامید که نه تنها بتواند تصمیم های خوب (عادلان، منصفانه، شفاف و ...) برای فرایندهای ساخت شهر بگیرد بلکه باید به بهبود شاخص های پایداری شهر نیز منجر شود. علاوه بر این هر نوع ارزیابی به این خاطر دشوار است که حکمرانی یک فرایند پویاست که به طور منظم شاهد ظهور بازیگران و سیاست های جدید است (de Oliveira et al., 2013).

۳. اصول و معیارهای حکمرانی خوب شهری

سازمان ملل در چارچوب فعالیتهای خود به منظور استقرار حکمروایی شهری در شهرهای جهان و در قالب برنامه ابتکار عمل حکمروایی شهری^۲ در بیانیه ای که می توان آن را منشور حکمروایی شهری نامید، اصول نه گانه زیر را به عنوان معیارها و ویژگیهای حکمروایی خوب بر شمرده است که به ترتیب عبارتند از (Waema & Adera, 2011):

- ۱- **مشارکت شهروندان**^۳: منظور از مشارکت، قدرت تأثیر گذاردن بر تصمیمگیری ها و سهم شدن شهروندان در قدرت است.
- ۲- **حاکمیت قانون**^۴: منظور از قانونمندی در تصمیمگیری شهری، وجود قوانین کارآمد، رعایت عادلانه چارچوبهای قانونی در تصمیمگیری و دور بودن دست افراد غیرمسئول از تصمیمگیری هاست. پایبندی به قانون، مستلزم آگاهی شهروندان از آن و احترام مسئولان به آن است.
- ۳- **شفافیت**^۵: نقطه مقابل پنهان کاری در تصمیمگیری است. پنهان کاری، امکان بروز فساد در تصمیمگیری را افزایش می دهد؛ حال آنکه شفافیت مانع از گسترش آن می شود. این معیار بر گردش آزاد اطلاعات و سهولت دسترسی به آن، وضوح اقدامات و آگاهی مستمر شهروندان از روندهای موجود استوار است.
- ۴- **مسئولیت و پاسخگویی**^۶: این معیار بر مسئول بودن و به عبارت گویاتر، حساب پس دادن مسئولان و تصمیمگیران در قبال شهروندان استوار است.

² - The Urban Governance Initiative

³ - citizen participation

⁴ - Rule of law

⁵ - Transparency

⁶ - Responsibility and accountability

۵- **جهت گیری توافقی**^۷: شهر، عرصه گروه ها و منافع مختلف و گاه در حال ستیز با یکدیگر است. منظور از اجماع سازی، تعدیل و ایجاد توافق در منافع مختلف است. این کار، مستلزم وجود ارتباط و تلاش مشترک میان سازمان های دولتی، شهروندان و سازمان های غیردولتی است.

۶- **عدالت و انصاف**^۸: منظور از عدالت، ایجاد فرصتهای مناسب برای همه شهروندان در زمینه ارتقای وضعیت رفاهی خود، تلاش در جهت تخصیص عادلانه منابع و مشارکت اقشار محروم در اعلام نظر و تصمیمگیری است.

۷- **کارآیی و اثربخشی**^۹: این معیار بر استفاده مناسب از منابع موجود برای تأمین نیازهای شهروندان، ارائه خدمات شهری و رضایت مردم استوار است.

۸- **پذیرا و پاسخگو بودن**^{۱۰}: این معیار، دو نکته مکمل را در بر دارد: مسئولان شهری باید هم نیازها و خواسته های شهروندان را دریابند و بپذیرند و هم نسبت به آن، واکنش و پاسخ مناسب نشان دهند؛ بنابراین همسویی خواسته های شهروندان و اقدام مسئولان، ضروری است.

۹- **بینش راهبردی**^{۱۱}: فرا رفتن از مسائل روزمره شهر و پرهیز از غرق شدن در آنها، مستلزم وجود بینشی گسترده و درازمدت نسبت به آینده یا داشتن بینش راهبردی در زمینه توسعه شهری است.

محققان بانک جهانی مانند دانیل کافمن، آرت کرای و پابلو زوییدو لوبتون یافته های مؤسسات مختلف بین المللی همچون EIU ، ICRG ، بنیان هریتیج و خانه آزاد، پیرامون وضعیت اقتصادی، سیاسی و اجتماعی کشورها را با یکدیگر ادغام کرده و شاخصهای کلی و جدیدی تحت عنوان شاخصهای حکمرانی معرفی نموده اند (Bahreni & Hosseinzadeh, 2004). این محققان کار خود را با این فرضیه آغاز کردند که، چگونه رسوم و نهادهایی که از مجرای آنها حاکمیت در یک کشور اعمال می شود، در رشد و توسعه آن کشور مؤثرند. کافمن و همکارانش این رسوم و نهادها را حکمرانی نامیده و ابعاد مختلف آن را با معرفی شش شاخص جدید مورد بررسی قرار دادند که عبارتند از (Boğa-Avram, 2013):

- ✓ شاخص حق اظهار نظر و پاسخگویی^{۱۲}؛
- ✓ شاخص ثبات سیاسی^{۱۳}؛
- ✓ شاخص اثربخشی دولت^{۱۴}؛
- ✓ شاخص کیفیت قوانین و مقررات^{۱۵}

7 - Orientation Consensus

8 - Justice and fairness

9 - Efficiency and effectiveness

10 - Responsiveness

11 - Strategic insight

12 - Voice and accountability

13 - Political stability

14 - Government effectiveness

15 - Regulatory quality

✓ شاخص حاکمیت قانون^{۱۶}✓ شاخص کنترل فساد^{۱۷}.

جدول ۱ انواع شاخص های حکمرانی خوب را با توجه به تحقیقات پیشین نشان می دهد:

جدول ۱. انواع شاخص های حکمرانی خوب (Lewis & Ogra, 2010)

			نهاد	
کمپین جهانی حاکمیت شهری ^{۲۱}	برنامه اسکان بشر سازمان ملل ^{۲۰}	برنامه توسعه سازمان ملل ^{۱۹}	کمیسیون اقتصادی و اجتماعی سازمان ملل متحد برای آسیا و اقیانوس آرام ^{۱۸}	ابعاد
*	*	*	*	مشارکت
*	*	*	*	اجماع محوری
*	*	*	*	پاسخگویی
*	*	*	*	شفافیت
*	*	*	*	مسئولیت پذیری
*	*	*	*	کارایی و اثربخشی
*	*	*	*	عدالت
*	*	*	*	قانونمندی
*	*	*	*	چشم انداز استراتژیک
*	*	*	*	اصول پایداری
*	*	*	*	امنیت
*	*	*	*	شهروندی

۳.۱. هدف حکمرانی خوب شهری

هدف از حکمرانی خوب شهری تقویت فرایند توسعه شهری است به گونه ای که در جامعه، زمینه و محیط مناسبی برای زندگی راحت و کارآمد شهروندان، به تناسب ویژگی های اجتماعی و اقتصادی آنان فراهم شود. در مباحث گذشته به

¹⁶ - Rule of law

¹⁷ - Control of corruption

¹⁸ - United Nations Economic and Social Commission for Asia and the Pacific (UNESCAP)

¹⁹ - United Nations Development Programme (UNDP)

²⁰ - United Nations Human Settlement Programme (UN-HABITAT)

²¹ - Global Campaign on Urban Governance

مفاهیم و روند شکل گیری حکمرانی خوب شهری پرداخته شد که با توجه به روند ذکر شده، می توان اهداف کلان ذیل را برای حکمرانی خوب شهری بیان کرد (Hekmatnia et al., 2017):

- ✓ بازساخت جامعه مدنی برای تقویت و اعتلای بیشتر سازمانها، نهادها و جوامع محلی؛
- ✓ کاهش فقر و جدایی گزینی های اجتماعی، قومی و فرهنگی در شهرها؛
- ✓ افزایش مشارکت و مداخله افراد و صاحبان منافع در فرایندهای سیاسی درون شهرها؛
- ✓ حکمروایی شهری به طور خاصتر نیز اهداف عملیاتی زیر را دنبال می کند؛
- ✓ کاهش فساد؛
- ✓ بهبود کیفیت و افزایش امکان زندگی برای همه شهروندان؛
- ✓ حفظ دموکراسی؛
- ✓ ایجاد فرصت و امکان برای مردم به منظور نشان دادن خواسته ها و آمال شان در زندگی؛
- ✓ اعتلای امنیت، برابری و پایداری.

۳،۲. پیامدهای حکمرانی خوب شهری

مفهوم حکمرانی خوب اصولاً در منشور سازمان ملل و حقوق بین الملل ایجاد شده در سایه حمایت سازمان ملل ریشه دارد. اما در چند دهه اخیر رویکرد حقوق بشری و حق بنیادین به توسعه در اعلامیه ها و اسناد مختلف گسترش یافته است. کمیسیون حقوقی سازمان ملل طی قطعنامه ای ۶/۲۰۰۰ به بیان ویژگی های اساسی حکمرانی خوب پرداخته است که عبارتند از: شفافیت، مسئولیت، پاسخگویی، مشارکت، حاکمیت قانون و انعطاف پذیری. قطعنامه ۷/۲۰۰۰ نیز ضمن تأکید بر قطعنامه قبلی خود، حکمرانی خوب را به معنی مشارکت بیشتر توأم با پاسخگویی افزون تر معرفی کرده است. مفهوم حکمرانی خوب توسط کمیسیون حقوق بشر در قطعنامه ۶۴/۲۰۰۰ تبیین شده است. در این قطعنامه عناصر کلیدی حکمرانی خوب عبارتند از: شفافیت، مسئولیت پذیری، پاسخگویی، مشارکت و حساسیت. با توجه به این که، حکمرانی خوب، مدلی است برای به کارگیری بهتر اختیار به منظور استفاده از حداکثر توان موجود در جامعه برای دستیابی به اهداف توسعه پایدار در همه ابعاد جامعه می باشد. برخی از پیامدهای حقوقی حکمرانی خوب عبارتند از (Emami & Shakeri, 2015):

- ✓ نگاه واقع گرایانه در مورد اداره امور کشور می باشد.
- ✓ تقویت مشارکت شهروندان در فرایند تصمیم سازی و تصمیم گیری.
- ✓ اعتماد شهروندان به برنامه های کارگزاران و پشتیبانی قوی شهروندان از آن ها.
- ✓ تقویت مشروعیت نظام سیاسی.
- ✓ افزایش آگاهی شهروندان نسبت به حقوق متقابل خود و حکومت.
- ✓ ایجاد فرصت های برابر در تمامی زمینه ها.

- ✓ توسعه پایدار انسانی.
- ✓ توسعه مردم سالاری و تقویت مشارکت شهروندان، افزایش احترام به حقوق بشر و تقویت همبستگی اجتماعی.
- ✓ کاهش فساد و تقویت سلامت اداری و مخالفت با قانون گریزی و هنجار شکنی.

۴. نتیجه گیری و پیشنهادات

حکمرانی خوب بیانگر تغییر پارادایم مدیریت عمومی است و زمینه را برای مشارکت یکسان و برابر تمام شهروندان در فرایند تصمیم گیری فراهم کرده و بیانگر این واقعیت است که حکمرانی متعلق به مردم است و توسط مردم شکل می گیرد. امروزه نظریه حکمرانی خوب و مؤلفه های آن، به یک پارادایم فکری تبدیل شده و تلاش های زیادی برای ترکیب و و تلفیق مؤلفه های آن با سایر مدل ها در حوزه های مختلف مدیریت انجام شده است. اقداماتی که به توسعه این مفهوم پرداخته و به بررسی راه های اجرایی کردن آن به عنوان یک مدل آرمان گرایانه همت گماشته اند، به تدریج به سوی تغییر در ماهیت نظریه حکمرانی خوب، از یک نظریه سیاسی-اقتصادی به یک نظریه کاربردی و عملیاتی می باشند. هدف این تحقیق بررسی ماهیت و مفاهیم موجود در زمینه حکمرانی خوب شهری بود. نتایج نشان داد که بکار بردن اصول مدیریت شهری می تواند مشارکت شهروندان را در امور شهر بالا برده و بهبود دهد. الگوی حکمرانی خوب شهری با معیارهایی همچون مشارکت، شفافیت، پاسخگویی، قانونمندی، عدالت، کارایی و اثربخشی و جهت گیری توافقی که بر بینش راهبردی و تمرکززدایی تأکید دارد به عنوان اثربخش ترین، کم هزینه ترین و پایدارترین شیوه اعمال مدیریت نظام پیچیده چندسطحی امروزه شهرها، مطرح می شود. لذا با توجه به نتایج می توان پیشنهادات زیر را در جهت تقویت رویکرد حکمرانی خوب شهری ارائه داد:

- ۱- رعایت اصول عدالت اجتماعی در روند تهیه طرح ها و توزیع خدمات و فعالیت ها در سطح مناطق شهری. این امر می تواند از جهات متعددی بر رضایتمندی اجتماعی، احساس تعلق به منطقه مسکونی و در نهایت بر مشارکت شهروندان در امور شهری تأثیر مثبتی داشته باشد.
- ۲- جلب اعتماد شهروندان از طرف شهرداری از طریق برخورد یکسان با همه مراجعین در اعمال ضوابط و مقررات و پرهیز از اعطای هرگونه امتیاز خاص به اشخاص خاص، به فعلیت رساندن نظرات شهروندان، رعایت اصول اخلاقی و پرهیز از هرگونه ضابطه بازی، آمادگی مدیران و مسئولان شهر برای پذیرش انتقاد.
- ۳- آموزش شهروندی و آشنا نمودن شهروندان با مفهوم شهروند، حقوق و وظایف و مسئولیت های آن ها نقش مهمی در افزایش مشارکت شهروندان دارد.
- ۴- پیوند بیشتر انجمن های شهری به ویژه شورای شهر با شهروندان از راه افزایش برگزاری نشست ها گردهم آیی ها و سمینارها و بهره گرفتن از دیدگاه های شهروندان در تنظیم آیین نامه ها.
- ۵- شفاف سازی سیاست ها، قوانین و مقررات در زمینه طرح های عمرانی و توسعه.
- ۶- گسترش شبکه های اطلاع رسانی و سامانه های ارتباطی نقش مهمی در افزایش مشارکت شهروندان دارد.

۵. منابع و مآخذ

1. Bahreni hosseinzadeh, M, H. (2004). The Factors of Investment Security in Iran. *Journal of Iran's Economic Essays*, 1(2), 70-116.
2. Boța-Avram, C. (2013). The interplay between governance and global competitiveness: evidence from a cross-country survey. *Transition Studies Review*, 20(3), 381-388.
3. de Oliveira, J. A. P., Doll, C. N., Balaban, O., Jiang, P., Dreyfus, M., Suwa, A., ... & Dirgahayani, P. (2013). Green economy and governance in cities: assessing good governance in key urban economic processes. *Journal of Cleaner Production*, 58, 138-152.
4. Dekker, K., Beaumont, J., & Van Kempen, R. (2002). Urban Development Programmes in The Hague: A Preliminary Assessment.
5. Emami, M., & Shakeri, H. (2015). Good governance and the constitution of Islamic Republic of Iran. *Journal of Law & Political Sciences*, 1(2), 25-57.
6. Frey, K. (2008). Development, good governance, and local democracy. *Brazilian Political Science Review (Online)*, 3(SE), 0-0.
7. Gilaninia, S., Ganjnia, H., Babaei, Z., & Mousavian, S. J. (2011). Dimensions of Knowledge Management on Good Urban Governance (Case Study: Municipality of Rasht City, Iran). *Journal of Management and Strategy*, 2(3), 91.
8. Grecu, V., & Nate, S. (2016, July). Political Challenges, Best Practices and Recommendations for Energy Sustainable Municipalities. In *International Conference on Computational Science and Its Applications* (pp. 542-551). Springer, Cham.
9. Hancock, T. (2017). Equity, sustainability and governance: key challenges facing 21st century cities (Part 1). *Cities & Health*, 1(1), 95-99.
10. Hekmatnia, H., Mousavi, M.N., Afshani, A. R., & Maleki, M. (2017). Analysis of urban good governance in Iran (Case study: Ilam city). *The Journal of Geographical Planning of Space Quarterly*, 7(24), 143-152.
11. Lewis, M. P., & Ogra, A. (2010, June). An approach of geographic information system (GIS) for good urban governance. In *2010 18th International Conference on Geoinformatics* (pp. 1-6). IEEE.
12. Mehrotra, N. (2013). Disaster Governance: Transparency & Disclosure.
13. Ruhanen, L., Scott, N., Ritchie, B., & Tkaczynski, A. (2010). Governance: A review and synthesis of the literature. *Tourism Review*, 65(4), 4-16.
14. Safayipour, M., Amanpour, S., & Naderi Chageni, Z. (2013). Evolution and Analysis of Materialization of Urban Good Governance KHORRAMABAD City. *Quarterly Geographical Journal of Cheshmandaz-e-Zagros*, 5(17), 115-130.
15. van den Dool, L., Hendriks, F., Gianoli, A., & Schaap, L. (2015). Chapter one Introduction: Good Urban Governance: Challenges and Values. In *The Quest for Good Urban Governance* (pp. 11-28). Springer VS, Wiesbaden.
16. Waema, T. M., & Adera, E. O. (Eds.). (2011). *Local governance and ICTs in Africa: case studies and guidelines for implementation and evaluation*. IDRC.
17. Yousaf, M., Ihsan, F., & Ellahi, A. (2016). Exploring the impact of good governance on citizens' trust in Pakistan. *Government Information Quarterly*, 33(1), 200-209

Evaluation of good urban governance by municipalities to attract citizen participation

Mahdieh Vafer Kouhestani ^{*1}

Date of Receipt: 2019/09/24 Date of Issue: 2019/10/22

Abstract

Governance is one of the most basic needs of human societies, whose necessity is not hidden from anyone. Of course, there are serious disagreements about its merits, yet the main concern of most theorists is the administration of justice and the prevention of despotism, authoritarianism, and the maintenance of order and security. The constitution of each state defines and guarantees the rights of citizens and regulates power relations while defining the basic principles, structure, hierarchy, status and limits of the political power of the state. Good urban governance is a new discourse defined by the elements such as legitimacy, participation, accountability, accountability, transparency, effectiveness and efficiency that have been considered in recent years. This article attempts to analyze the concept and components of good urban governance by descriptive-analytical method, while explaining the concept of good municipal governance in Iran.

Keyword

Good urban governance, performance, municipality

1. Master of Public Administration, Information Systems Orientation, Anbarabad Municipality, Email: anbarabad.shahrdari@gmail.com

